

РЕШЕНИЕ

№ 2000

гр. София, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Ирина Стоева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100502521 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следв.ГПК.

С решение № 136 от 08.01.2022 г. по гр.д.№ 30121 по описа за 2021 г. СРС, 160-ти състав: **ОТХВЪРЛЯ** предявените от Х. Х. Х. против „Т.Б.А.Б.“ ЕАД обективно кумулативно съединени иски: 1/ с правно основание чл. 74, ал. 1 КТ вр. чл. 26 ЗЗД, за обявяване недействителност на Допълнително споразумение за прекратяване на трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. между Х. Х. Х. и „Т.Б.А.Б.“ ЕАД поради противоречието му със закона, липса на основание и заобикаляне на закона; 2/ с правно основание чл. 74, ал. 1 КТ вр. чл. 27 ЗЗД, за обявяване недействителност на Допълнително споразумение за прекратяване на трудов договор № 3496 от

02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. между Х. Х. Х. и „Т.Б.А.Б.“ ЕАД, поради сключването му при заплашване, извършено от страна на представители на работодателя /„Т.Б.А.Б.“ ЕАД/ спрямо работника / Х. Х. Х./; 3/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на прекратяването на трудовото правоотношение, извършено със Заповед № 0201/3889/29.03.2021 г. на изпълнителните директори на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД и

неговата отмяна; 4/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на Х. Х. Х. на заеманата преди прекратяване на правоотношението длъжност „Ръководител на отдел Бизнес Банкиране, Дирекция Бизнес Банкиране“ към „Т.Б.А.Б.“ ЕАД.; 5/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 41 526,46 лева, представляваща обезщетение за времето на оставане без работа, поради незаконното уволнение за периода от 01.04.2021 г. до 06.09.2021 г.; 6/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 1011,66 лева, представляваща разлика в трудовите възнаграждения спрямо по-нископлатената работа в дружество „Ф.“ АД и трудовото възнаграждение, получавано при ответното дружество за периода от 07.09.2021 г. до 14.09.2021 г.; **ОСЪЖДА** ищеца да заплати на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 200 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение в производството пред СРС; **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр.д. № 30121/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта по предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, за разликата над сумата от общо 42 538,12 лева /претендирана от ищеца след допуснатото изменение на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ/ до първоначално заявения размер на претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ от 48 380,34 лева, както и за периода 15.09.2021 г. – 01.10.2021 г.

Срещу така постановеното решение е подадена **въззивна жалба** от Х. Х. Х., **ищец** пред СРС.

Решението се обжалва в частта в която са отхвърлени ищцовите претенции по чл.74 КТ вр. с чл.26 ЗЗД и чл.27 ЗЗД и по чл.344, ал.1, т.т.1-3 КТ.

Във въззивната жалба се излагат доводи за неправилност на така постановеното решение при допуснати нарушения на материалния и процесуален закон и по-конкретно: **по иска по чл.74, ал.1 КТ вр. с чл.26 ЗЗД:** Сочи, че действително чл.119 КТ уреждал възможност за изменение на ТПО с писмено съгласие между страните за определено или неопределено време, в случая, обаче, се отнасяло до изменение на допълнително споразумение по силата на което се прекратявал трудов договор на основание взаимно съгласие съгласно чл.325, ал.1, т.1 КТ. Счита, че в случая не била

спазена процедурата, която се изисквала от нормата на чл.325, ал.1, т.1 КТ. Освен това от самото допълнително споразумение не се установявала ясна, категорична и безусловна воля и на двете страни да прекратят ТПО. Допълнителното споразумение било недействително и защото съгласно него ТПО се прекратявало след 3 месеца и 22 дни от неговото сключване. В чл.325, ал.1, т.1 КТ било посочено, че ТПО се прекратява без да се дължи предизвестие. СРС не се бил съобразил и с факта, че допълнителното споразумение е сключено 4 дни преди да изтече изпитателния срок. Счита, че това било налице заобикаляне на закона защото по този начин се удължавал изпитателния срок и/или се извършвало превръщане на безсрочен трудов договор в срочен чрез подписването на процесното допълнително споразумение. По тези въпроси СРС не бил изложил мотиви. СРС не бил взел предвид и не обсъдил в мотивите на решението си съмнително дългия период от подписване на допълнителното споразумение на 09.12.2020 г. до уговорения в него срок за прекратяване на ТПО, считано от 01.04.2021 г. Сочи, че този дълъг период бил уговорен в полза на работодателя, който да може да освободи служителя след приключване на задачите, които били възложени на последния. Това се установявало от разпита на свидетелката Н.Л.. Наред с това тези съществени според ищеца факти не били описани в доклада по чл.140 ГПК по което ищецът изрично бил възразил. Тези факти и обстоятелства не били допълнени в доклада, а СРС указал, че ще се произнесе с решението по съществото на спора. Но това не било сторено като СРС се бил съобразил само с изложеното в отговора по исковата молба. Това водело до неправилност на така постановеното решение, както и на неговата необоснованост. **По иска по чл.74, ал.1 КТ вр. с чл.27 ЗЗД:** Сочи, че СРС неправилно анализирал фактическата обстановка и достигал до неправилни правни изводи. Тук също излага доводите си цитирани по-горе досежно доклада по чл.140 ГПК. Неправилно СРС бил възприел и обсъдил представената по делото електронна кореспонденция между ищеца и неговата колежка – свидетелката Н.Л.. Неправилно СРС бил приел, че в исковата молба се твърди оказана психическа принуда от „служители и представители на работодателя“; такава заплаха /вербална/ била упражнена от самия работодател в лицето на единия от изпълнителните директори, а именно Ф. В.М., като била в качеството си на пряк ръководител на ищеца. Твърдението на ищеца за оказана вербална заплаха било само по отношение на това

конкретно лице. Следвало внимателно да се проследи отразеното в горечитираната електронна кореспонденция. Психическа заплаха била упражнена и при провеждането на видео разговор на четири очи между ищеца и г-жа М.. Този разговор бил проведен на 08.12.2020 г., т.е. по времето, когато ищецът е в изпитателен срок. Ищецът бил заплашен по времето на този разговор от г-жа М., че ако не подпише допълнителното споразумение ще бъде освободен от работа в оставащия му 4-дневен изпитателен срок, който приключвал на 13.12.2020 г./факт, който бил доказан в исковата молба и неоспорен от ответника/. Тези факти, обаче, не се вземали предвид от СРС. Счита, че СРС не следвало да обсъжда дали са налице предпоставките на чл.68, ал.1, т.т.1-5 и чл.68, ал.4 КТ. Според въззивника доказано било, че волята на ищеца при сключване на това допълнително споразумение била опорочена поради насаждане на основателен страх у него от страна на работодателя му. Действително, ищецът бил подписал това допълнително споразумение, но не желал настъпването на резултата, а именно прекратяване на ТПО след 3 месеца и 22 дни от неговото подписване. Твърди, че в случая работодателят се бил възползвал от ситуацията, че до края на изпитателния срок остават 4 дни. У ищеца бил възбуден основателен страх, че ще остане без работа и от там без доходи; следвало да се има предвид и, че ищеца изплащал ипотечен кредит за което били ангажирани доказателства по делото. Счита, че действията на лицето М. били неморални, противоречащи на закона и в разрез с принципа на добросъвестност на ТПО заложен в чл.8, ал.1 КТ. Налице била и причинно-следствена връзка между упражнената върху ищеца заплаха чрез възбуждане на основателен страх, че може да остане веднага без работа. Освен това посочената като дата на прекратяване на ТПО – 01.04.2021 г. не била съгласувана с ищеца. Сочи, че датата на сключване на споразумението – 09.12.2020 г. първоначално била празна и впоследствие била попълнена от свидетелката Л.. Счита, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че от страна на работодателя е налице злоупотреба с право. Затова решението на СРС и в тази му част било неправилно. **Относно иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ** също се излагат доводи за неправилност на първоинстанционното решение. Сочи, че самите мотиви на СРС били противоречиви. Иска се да бъде взето предвид, че преди подписването на процесното допълнително споразумение, въз основа на което била издадена заповед № 0201/3889 от 29.03.2021 г. не била спазена

законоустановената императивна разпоредба на цитирания като основание чл.325, ал.1, т.1 КТ, а именно- не били налице две отделни писмени волеизявления . Счита, че по отношение на ТПО не са приложими нормите на ЗЗД, защото чл.325, ал.1, т.1 КТ не предвиждал възможност за сключване на спогодба. По КТ споразумение за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие можело да се постигне едва след писмена инициатива, която инициатива представлявала именно отправяне на едностранно писмено предложение за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие. Излагат се доводи каква следва да е процедурата по преговорите за постигане на съгласие, за да бъде спазен реда по чл.325, ал.1, т.1 КТ. Счита, че в противоречие със съдебната практика на ВКС първоинстанционният съд бил достигнал до извода, че изпратеният от свидетелката Л. проект на допълнително споразумение представлява отправено от работодателя предложение за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие. СРС не бил съобразил, че този проект на споразумение бил изпратен на ищеца от страна на Л. по негово искане. Това се потвърдило и от показанията на свидетелката. Това означавало, че в случая активната страна бил ищеца. Още повече, че от електронната кореспонденция се установявало, че този документ е „подготвен за утре“. Счита, че в случая не може да се приеме за направено предложение от работодателя, тъй като текстът на споразумението бил изпратен от служителката Л., което представлявало техническо действие. Всъщност СРС бил възприел тезата на ответника в отговора по исковата молба, не и доводите на ищеца. СРС не бил взел предвид съществуващите разлики между „предложение“ и „споразумение“ като се цитира Български тълковен речник. Сочи, че в процесното допълнително споразумение от страна на служителя нямало изрично писмено волеизявление за приемане на предложението. В случая нямало изрично писмено предложение от работодателя, а същият директно бил предоставил на ищеца предварително подписано от представляващите банката-работодател допълнително споразумение за уж постигнато взаимно съгласие между страните, което от своя страна само следвало да бъде подписано от ищеца и то още на следващия ден. Допълнителното споразумение съдържало само подпис на ищеца, който подпис, обаче, представлявал действие, а не изрично писмено волеизявление по смисъла на чл.325, ал.1, т.1 КТ. Това било така защото освен подпис, било необходимо и изрично и отделно негово писмено волеизявление, изразяващо съгласие за прекратяване на ТПО по

взаимно съгласие. Това волеизявление следвало да предшества по време подписването на едно евентуално споразумение по чл.325, ал.1,т.1 КТ. Ако липсвало такова изрично волеизявление от служителя, ТПО въпреки подписването на споразумение по чл.325, ал.1,т.1 КТ, не можело да бъде прекратено законосъобразно. СРС не взел предвид и тълкувал погрешно израза „насрещен“ като отново за значението му се цитира български тълковен речник. СРС бил взел предвид единствено изискването взаимното съгласие да е изразено писмено, без обаче да съобрази, че това изискване се отнася до двете изискуеми насрещни писмени волеизявления на страните по ТПО.

Иска се от настоящата инстанция да отмени в обжалваната му част първоинстанционното решение и постанови друго, с което претенциите да бъдат уважени. Разноски с въззивната жалба се претендират.

По въззивната жалба е постъпил **е отговор** от „Т.Б.А.Б.“ ЕАД, **ответник пред СРС**, в който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното от СРС, решение. Счита, че не са допуснато сочените от въззивника нарушения на материалния и процесуален закон. Решението било обосновано и мотивирано при правилно възприета от съда фактическа обстановка и при обсъждане доводите и възраженията на страните по спора. Сочил, че допълнителното споразумение от 09.12.2020 г. е сключено в предвидената от закона писмена форма и съответства на волята на страните за прекратяване на ТПО по взаимно съгласие като била посочена и конкретна дата. Правилно СРС бил приел, че не е необходимо в случая отправяне на предизвестие. Сочил, че между страните бил съществувал безсрочен трудов договор, който в случая нямало пречки да бъде прекратен по взаимно съгласие. Относно датата на прекратяване на ТПО също било налице съгласие. В мотивите си СРС бил посочил, че работникът се е съгласил и не възразил по отношение на датата на прекратяване на ТПО. Без значение по спора било, че допълнителното споразумение е подписано четири дни преди да изтече изпитателния срок. Твърдението на ищеца за нов бъдещ трудов договор не било доказано. Редът за подписване на документите във връзка с трудовите договори бил установен от показанията на свидетелката Л.. Счита, че ищецът не е доказал, че върху него е упражнена заплахата и внушаване на страх. На ищеца била предоставена възможност във връзка с подписването на допълнителното споразумение

повече от 48 часа да се запознае и вземе решение. Следвало да се вземе предвид, че повече от 4 месеца след подписването на това допълнително споразумение ищецът бил изпълнявал трудовите си функции под ръководството на прекия си ръководител без да има сигнали и възражения от негова страна срещу действията на банката-работодател за упражнена срещу него заплахата относно подписването на това допълнително споразумение. Следвало да се вземе предвид и, че за периода на действие на това допълнително споразумение ищецът е получил трудово възнаграждение в размер на 25 000 лв. Счита, че подписването на допълнителното споразумение от страна на ищеца е напълно осъзнато и било преценено с оглед на неговите интереси. Банката не била поставял избор пред ищеца да подпише допълнителното споразумение или ще бъде прекратено ТПО на основание чл.71, ал.1 КТ, а твърденията за заплахата не били доказани; това не се установявало от събраните по делото доказателства. Дори да имало разговор между ищеца и прекия му ръководител преди подписването на допълнителното споразумение, то това не доказвало заплахата. Счита, че личните впечатления и усещания на ищеца в момента на подписването на допълнителното споразумение били резултат от негови възприятия. Действително, към този момент банката можела да прекрати ТПО едностранно, но същото било прекратено три и повече месеца по-късно и по взаимно съгласие. Твърдението на ищеца за оказана срещу него заплахата било оспорено с отговора по исковата молба и било опровергано от събраните по делото писмени доказателства. Относно описаните от страна на въззивника „стъпки“ по прекратяване на ТПО по чл.325, ал.1, т.1 КТ сочи, че съгласно константната практика издаването на заповед за прекратяване на ТПО, каквато в случая била заповед № 0201/3889 от 29.03.2021 г., имало само констативно действие и отразявала постигнатото между страните взаимно съгласие за прекратяване на ТПО. За пълнота на изложението се позовава на чл.14 от ЗЗД като счита, че в случая изпращането от страна на работодателя на проекта на допълнително споразумение на ищеца отговаряло на изпращане на проект на договор по смисъла на чл.14 ЗЗД; подписването на споразумението означавало приемането на това предложение. Претендират се разности.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 17.01.2022 г.,

въззивната жалба е подадена на 25.01.2022 г. Следователно същата е в срока по чл.259, ал.1 ГПК.

Налице е правен интерес от обжалване.

Следователно **въззивната жалба е допустима.**

В частта в която решението на СРС има характер на определение, същото не е обжалвано поради което е влязло в сила.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка въззивната инстанция приема, че **първоинстанционният съд се е произнесъл във валиден и допустим процес:**

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че с оглед твърденията и изявленията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че страните са били обвързани от валидно възникнало трудово правоотношение по сключен на 02.06.2020 г. трудов договор № 3496/02.06.2020 г., по силата на което ищецът заемал при ответното дружество длъжността „Ръководител на отдел Бизнес Банкиране, Дирекция Бизнес Банкиране“ към „Т.Б.А.Б.“ ЕАД; че на основание чл. 9 от трудовия договор, страните са уговорили срок за изпитване в полза на работодателя, чиято продължителност е 6 месеца; че по силата на Заповед №

0201/3889/29.03.2021 г. на изпълнителните директори на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД и на основание Допълнително споразумение за прекратяване на трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. между ищеца и банката, трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 01.04.2021 г., както и че на 08.12.2020 г., в 12:37 часа, на електронен адрес използван от ищеца, е изпратен проект за споразумение /изпратен му от г-жа Н.Л. – служител на ответното дружество/, което споразумение е подписано между страните на 09.12.2020 г. Като се е позовал на съдебната практика на ВКС, СРС е приел, че в случая е налице

правен интерес от предявяване на недействителността на допълнителното споразумение от 09.12.2020 г., тъй като изясняването на този въпрос било от преюдициално значение за законосъобразността на прекратяването на ТПО.

По иска по чл.74, ал.1 КТ вр. с чл.26 ЗЗД съдът е приел следното: от събраните по делото доказателства не се установявало процесното допълнително споразумение да е сключено в противоречие на закона, както се твърди от ищеца. Същото било сключено в писмена форма и уреждало отношенията между страните, касаещи прекратяването на ТПО и евентуално дължимите възнаграждения и обезщетения между страните след прекратяване на ТПО. В закона нямало пречка за уреждане на такъв тип отношения, чрез подписване на допълнително споразумение към трудовия договор. От събраните по делото доказателства не се установило и липса на основание за сключване на такова споразумение и за заобикаляне на закона. Налице било основание за сключването му, а именно уреждане на отношенията между служителя и работодателя, касаещи прекратяването на ТПО и дължимите възнаграждения и обезщетения между страните след прекратяване на ТПО. Според СРС не се целяло и заобикаляне на закона във връзка с уговореното между страните предизвестие за прекратяване на ТПО. Тъй като прекратяването се уговаряло по взаимно съгласие, то не било необходимо предизвестие. Не била налице и законова пречка страните да уговорят определен срок или дата, от които ТПО да се счита прекратено по взаимно съгласие. Затова и тези искиви претенции били неоснователни и като такива са били отхвърлени.

По иска по чл.74, ал.1 КТ вр. с чл.27 ЗЗД

СРС се е позовал на решение № 268/04.05.2010 г., постановено по гр.д. № 5265/2008 г. на ВКС, ГК, I г.о. в което се сочело, че когато се твърди, че работникът или служителят е бил принуден от работодателя да подпише споразумение за изменение на трудовия договор, въвеждащо по-неблагоприятни условия и тази принуда води до недействителност на допълнителното споразумение, следва да се извърши преценка, дали е налице някое от основанията на чл. 27 ЗЗД за недействителност на договора. Във всички случаи, обаче, действията на работодателя, които са довели до изменението на договора, трябвало да бъдат неправомерни, за да се приеме, че новият договор е недействителен. От ищеца в исковата молба били

изложени твърдения, че Допълнителното споразумение за прекратяване на трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. между страните по спора е недействително, поради подписването му от страна на работника в резултат на упражнена върху него психическа принуда от страна на представители на ответното дружество, които се изразявали в насаждане на основателен страх у ищеца, че ако не подпише допълнителното споразумение, може веднага да остане без работа, доколкото в сключения между страните трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г. била предвидена клауза със срок за изпитване от шест месеца, уговорен в полза на работодателя. От събраните по делото доказателства, в това число трудов договор № 3496/02.06.2020 г., се установявало в производството, че страните са били обвързани от валидно възникнало трудово правоотношение по сключен на 02.06.2020 г. трудов договор №3496./02.06.2020 г., по силата на което ищецът заемал при ответното дружество длъжността „Ръководител на отдел Бизнес Банкиране, Дирекция Бизнес Банкиране“ към „Т.Б.А.Б.“ АД; че на основание чл. 9 от трудовия договор, страните са уговорили срок за изпитване в полза на работодателя, чиято продължителност е 6 месеца. Установява се също, че след проведени срещи между ищеца и един от изпълнителните директори на банката-ответник – В.М. било уговорено между страните по трудовото правоотношение, че между същите ще бъде подписан документ, по силата на който трудовото правоотношение ще бъде прекратено, считано от момент, последващ подписването на споразумението. Не се установило, обаче, при условията на пълно и главно доказване, че Допълнително споразумение, сключено на 09.12.2020 г. е подписвано от страна на работника в резултат на упражнена върху него психическа принуда от страна на представители на ответното дружество, която да се изразява в насаждане на основателен страх у ищеца, че ако не подпише допълнителното споразумение, може веднага да остане без работа, доколкото в сключения между страните трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г. била предвидена клауза със срок за изпитване от шест месеца, уговорен в полза на работодателя. За установяване на това обстоятелство по делото не били ангажирани доказателства от ищеца, чиято била доказателствената тежест в производството. Дори напротив, от приобщената към доказателствения материал електронна кореспонденция, водена между ищеца

и свидетеля Н.Л. /служител на ответното дружество/, се установявало в производството, че ищецът е бил наясно, че процесното допълнително споразумение се сключва именно във връзка с уреждане на отношения между работодателя и ищеца, касаещи прекратяването на трудовото правоотношение. От изявленията, обективирани в представената по делото кореспонденция, водена между ищеца и представителя на ответното дружество /свидетелят Н.Л./ не се установявало упражняване на твърдяната в исковата молба психическа принуда спрямо ищеца във връзка процеса по подписване на процесното Допълнително споразумение, сключено на 09.12.2020 г. Видно от представената по делото кореспонденция /виж л. 21-23 от делото/ ищецът още преди подписване на споразумението бил наясно с причината за неговото сключване, като на изявлението, направено от името на Н.Л., че единственият документ, който ще бъде подписан между страните е допълнително споразумение за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 01.04.2021 г., ищецът единствено се интересува от това дали до тази дата ще има прекъсване на трудовоправната връзка и дали правоотношението ще бъде прекратено по взаимно съгласие между страните. Така представената и приобщена към доказателствения материал кореспонденция не била оспорена от страните и съдът е приел, че следва да я кредитира, още повече, че същата се подкрепяла от събраните по делото гласни доказателства, чрез разпита на свидетеля Н.Л., в частта им относно проведената с ищеца кореспонденция във връзка с подписване на процесното допълнително споразумение. От обсъдената по-горе електронна кореспонденция между ищеца и представител на ответното дружество не се установявала твърдяната в исковата молба психическа принуда, осъществена по отношение на ищеца от служители и представители на ответното дружество. Действително в проведената между ищеца и Н.Л. кореспонденция, ищецът бил посочил, че е очаквал да бъде подписан нов срочен трудов договор, но на първо място това само по себе си не доказвало твърденията, обективирани в исковата молба, че върху ищецът е упражнена принуда от служители на ответника във връзка с подписване на допълнителното споразумение, на второ място следвало да се посочи, че това му очакване вероятно е произтичало от уговорката между ищеца и прекия му ръководител, до прекратяване на трудовото правоотношение, на ищеца да бъде възложена задача за приключване на проект за разработване на

специфични кредитни продукти и пакетни програми за трансакционни банкови услуги за търговски партньори на банката-ответник и на последно място от събраните по делото

доказателства не се установи да са налице предпоставките за сключване на такъв срочен трудов договор, съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1-5 КТ и чл. 68, ал. 4 КТ. В заключение на тези си мотиви СРС е изложил извода, че от събраните в производството доказателства не се установило неправомерно и противоправно поведение на служители на ответното дружество, изразяващо се в осъществена /чрез действия и бездействия/ принуда спрямо ищеца във връзка с подписване на процесното допълнително споразумение.

Следователно предявеният иск с правно основание чл. 74, ал. 1 КТ вр. чл. 27 ЗЗД, за обявяване недействителност на Допълнително споразумение за прекратяване на трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. между ищеца и банката, поради сключването му при заплашване, извършено от страна на представители на работодателя спрямо работника/ищец, се явявал недоказан, респективно неоснователен и като такъв е отхвърлен.

По иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ:

Съгласно чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ трудовият договор се прекратявал без която и да е от страните да дължи предизвестие по взаимно съгласие на страните, изразено писмено. Страната, към която е отправено предложението, била длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му. Ако тя не направи това, смятало се, че предложението не е прието.

СРС се е позовал на обективизираната съдебна практика в решение № 60/07.05.2015 г., постановено по гр.д. № 5467/2014 г. на ВКС, ГК, III Г.О., решение № 400/13.05.2010 г., постановено по гр.д. № 1109/2009 г. на ВКС, ГК, IV Г.О., решение № 183/21.12.2011 г., постановено по гр.д. № 565/2010 г. на ВКС, ГК, III Г.О., Решение № 4/21.02.2012 г., постановено по гр.д. № 278/2011 г. на ВКС, ГК, IV Г.О., Решение № 69/20.04.2012 г., постановено по гр.д. № 898/2011 г. на ВКС, ГК, III Г.О. и др. , съгласно която прекратяването на трудовото правоотношение по реда на чл. 325, т. 1 КТ по взаимно съгласие означавало, че и двете страни желаят сключеният между тях трудов договор

да прекрати своето действие, считано от определен момент нататък. Всяка от страните следвало да изрази волята си ясно, категорично, безусловно и свободно. Необходимо било волеизявленията на двете страни за прекратяването на трудовия договор да съвпадна, в това число и по отношение на датата, от която договорът се считал прекратен. Предложението за прекратяване на договора по взаимно съгласие можело да бъде направено от всяка от страните – от работника или служителя и/или от работодателя. Другата страна трябвало да вземе отношение по направеното предложение и да уведоми предложителя в 7-дневен срок. Предложението трябвало да бъде направено в писмена форма. В момента на съвпадане на двете волеизявления, което настъпвало с получаване на отговора, договорът се прекратявал, а издаването на последващ акт за прекратяване на трудовия договор имало само констативно действие. Според СРС в настоящия случай, били налице предпоставките за прекратяване на трудовото правоотношение по реда на чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, обективирани, както в посочената разпоредбата, така и в цитираната от съда практика на Върховния касационен съд: Налице било отправено от работодателя до работника предложение за прекратяване на възникналото между тях, по силата на трудов договор № 3496/02.06.2020 г., трудово правоотношение по взаимно съгласие. В тази връзка следвало да се посочи, че между страните не било спорно и било отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че на 08.12.2020 г., в 12:37 часа, на електронен адрес използван от ищеца, бил изпратен проект за споразумение /изпратен му от г-жа Н.Л. – служител на ответното дружество/, съдържащ клаузите на впоследствие подписаното между страните Допълнително споразумение за прекратяване на трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. между ищеца и банката/ответник, а именно, че страните се споразумяват да прекратят сключения между тях трудов договор по взаимно съгласие, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 01.04.2021 г. Така изпратения и получен от ищеца проект за споразумение имал характер на отправено от работодателя до работника предложение за прекратяване на трудовото правоотношение, съществуващо между тях, по взаимно съгласие, считано от 01.04.2021 г. Същото било в писмена форма и изразявало ясно, категорично, безусловно и свободно волята на работодателя и желанието му трудовото правоотношение

с работника /ищец да бъде прекратено по взаимно съгласие на страните, като била посочена и датата, от която работодателят предлагал на работника да се прекрати съществуващото между тях правоотношение. Нямамо спор, че този проект за споразумение е бил изпратен и получен от ищеца на 08.12.2020 г. в 12:47 часа, което обстоятелство не се оспорвало от страните и било отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване с определение, постановено в проведено по делото открито съдебно заседание на 27.09.2021 г. Същевременно това обстоятелство се установявало и от представената по делото извадка от електронна кореспонденция, водена между Н.Л. /служител на ответното дружество/ и ищеца, съгласно която на 08.12.2020 г. от електронен адрес *****.bg, използван от Н.Л. /служител на ответното дружество/ на електронен адрес *****bg, използван от ищеца бил изпратен проект на споразумение за прекратяване на трудовото правоотношение между страните в производството по взаимно съгласие. Възражението на ищеца, че изпратеният проект на споразумение нямал характер на предложение било неоснователно. Спазена била изискуемата от закона писмена форма. Проектът за споразумение му бил изпратен в писмена форма и съдържал изявлението на работодателя и желанието му трудовото правоотношение между страните да бъде прекратено по взаимно съгласие, считано от 01.04.2021 г. Следователно налице било валидно отправено от работодателя до работника предложение за прекратяване на трудовото правоотношение. Дори да се приемело, че изпратеният и получен от ищеца, на 08.12.2021 г., проект за споразумение нямал характер на предложение по смисъла на чл.325, ал. 1, т. 1 КТ, то самото споразумение, доколкото изхождало и от работодателя, представлявало само по себе си такова писмено предложение за прекратяване на трудовото правоотношение, доколкото изразявало ясното, категорично и безусловно желание на работодателя за прекратяване на правоотношението по взаимно съгласие, спазена била изискуемата от закона форма и било отправено конкретно предложение до работника, включително и по отношение на датата, считано от която правоотношението се прекратявало. Същевременно работникът бил взел отношение по така отправеното от работодателя предложение, като на 09.12.2020 г., т.е. в изискуемия от закона 7-дневен срок от получаване на предложението, изразил ясно, категорично и безусловно желанието си за прекратяване на трудовото правоотношение между страните по взаимно съгласие, на основание чл. 325,

ал. 1, т. 1 КТ. Това негово съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение между страните било извършено в писмена форма, а именно обективизирано било в подписаното Допълнително споразумение за прекратяване на трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. между ищеца и банката/работодател. Работникът се бил съгласил и не бил възразил и по отношение на датата, считано от която правоотношението, следвало да се счита за прекратено, а именно, считано от 01.04.2021 г. Не била предвидена пречка в закона, трудовото правоотношение да се прекрати по взаимно съгласие между страните в производството, считано от последващ постигането на съгласието момент. Единственото условие било волеизявленията на двете страни за прекратяването на трудовия договор да съвпадат, в това число и по отношение на датата, от която договорът се считал прекратен /в този смисъл

било решение № 60/07.05.2015 г., постановено по гр.д. № 5467/2014 г. на ВКС, ГК, III Г.О./, какъвто бил и настоящият случай, доколкото по делото се установило, че страните били постигнали съгласие и относно датата, считано от която правоотношението следвало да се счита за прекратено, а именно 01.04.2021 г. Предвид тези си мотиви СРС е достигнал до извода, че съществуващото между страните по спора трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г., е валидно прекратено по взаимно съгласие на страните по правоотношението, считано от 01.04.2021 г. Затова и предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на уволнението, извършено със Заповед № 0201/3889/29.03.2021 г. на изпълнителните директори на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД и неговата отмяна, се явявал неоснователен и като такъв е отхвърлен.

По иска по чл.344, ал.1, т.2 КТ – с оглед неуважаването на иска по т.1 КТ, СРС е отхвърлил иска ищецът да бъде възстановен на заеманата преди прекратяването на ТПО длъжност.

По иска по чл.344, ал.1, т.3 КТ – СРС е приел, че обезщетението по чл.225, ал.1 КТ не се следва.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

По иска по чл.74, ал.1 КТ вр. с чл.26 ЗЗД:

Страните не спорят, а и от данните по делото се установява, че на

02.06.2020 г. е бил сключен трудов договор № 3496 на основание чл.70, ал.1 КТ със 6-месечен срок за изпитване в полза на работодателя. Уговорено е, че служителът следва да постъпи на работа на 03.06.2020 г., т.е. срокът за изпитване, както и самият ищец сочи в обстоятелствената част на исковата молба, изтича на 03.12.2020 г.

Съгласно чл.71, ал.1 КТ до изтичане на срока за изпитване страната в чиято полза е уговорен, може да прекрати договора без предизвестие.

Не се спори, а и от данните по делото се установява, че работодателят не се е възползвал и не е прекратил ТПО до изтичането на срока за изпитване. Не се спори по делото, че процесното допълнително споразумение за което от ищеца се твърди недействителност по чл.26 ЗЗД, е сключено на 09.12.2020 г. като са оставала 4-ри дни до изтичане на срока за изпитване /13.12.2020 г./.

При това положение неоснователен е довода на въззиваемия/работодател, че е налице хипотезата на чл.69, ал.1 КТ за трансформиране на срочния трудов договор в такъв за неопределено време.

В конкретния случай в заповед № 0201/3889 от 29.03.2021 г. с която е прекратено ТПО между страните по спора, като основание е посочено чл.325, ал.1,т.1 КТ – по взаимно съгласие на страните, изразено писмено в Споразумение от 09.12.2020 г.

Видно от това допълнително споразумение към трудовия договор № 3496 от 02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. и подписано от страните по същото /страни и в настоящия спор/ в т.1 е посочено, че страните се съгласяват „да прекратят трудов договор по взаимно съгласие на страните на основание чл.325, ал.1,т.1 КТ, считано от 01.04.2021 г.“ /виж л.24 по делото пред СРС/.

Съгласно чл. 325, ал.1 КТ, намиращ се в частта „Общи основания за прекратяване на трудовия договор“, трудовият договор се прекратява без която и да е от страните да дължи предизвестие:

1. по взаимно съгласие на страните, изразено писмено. Страната, към която е отправено предложението, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му. Ако тя не направи това, смята се, че предложението не е прието.

Съгласно чл. 335, ал.1 КТ трудовият договор се прекратява писмено.

В конкретния случай прекратяването е извършено при спазване на писмената форма- издаден е писмен акт за прекратяване.

Противоречи ли на закона, респ. със сключването на това допълнително споразумение заобикаля ли се закона.

Действително, съгласно чл. 119 КТ за промяна на съдържанието на трудовото правоотношение, е необходимо и съставянето на отделен документ, който да съдържа изричното желание на работника, трудовият **договор за неопределено време** да се промени в договор за определен срок, както и че това желание следва да е доброволно изразено и да не е формирано под непозволено въздействие на работодателя.

При положение, че договорът със срок за изпитване към момента на сключването на допълнителното споразумение – 09.12.2020 г. не се е трансформирал в договор за неопределено време, то настоящата инстанция намира, че не е допуснато нарушение на чл.67, ал.3 КТ съгласно който трудовият договор за неопределено време не може да се превръща в договор за определен срок, освен при изричното желание на работника или служителя, изразено писмено.

Взаимното съгласие означава, че двете страни желаят сключеният между тях договор да престане да съществува. Не е необходимо мотивиране на съответното изявление на страните, но волята на всяка от тях трябва да бъде изразена ясно и безусловно.

Именно такъв е процесния случай. Двете страни са изявили желание сключения между тях трудов договор да престане да съществува за в бъдеще, считано от 04.04.2021 г.

В ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 45 ОТ 04.02.2020 Г. ПО ГР. Д. № 3740/2019 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС се приема, че независимо, че прекратяването е по взаимно съгласие, няма пречки то да бъде уговорено да настъпи в един бъдещ момент.

Настоящата инстанция намира, че е правилен извода на СРС, че законът не забранява сключването на подобно споразумение, не е налице и липса на основание за сключване на такова споразумение. Точно обратното, целта е именно уреждане на отношенията между служителя и работодателя, касаещи прекратяването на ТПО и дължимите възнаграждения и обезщетения между страните след прекратяване на ТПО. Не е налице и заобикаляне на закона.

Налага се извод, че в тази му част обжалваното решение е правилно.

По иска по чл.74, ал.1 КТ вр. с чл.27 ЗЗД:

Съгласно чл. 27 ЗЗД унищожаеми са договорите, сключени от недееспособни или сключени от техен представител без спазване изискванията, установени за тях, както и договорите, сключени при грешка, измама, заплашване или крайна нужда.

Заплашването е основание за унищожение на договора, когато едната страна е била принудена от другата страна или от трето лице да сключи договора чрез възбуждане на основателен страх- чл.30 от ЗЗД.

По приложението на чл. 30 от ЗЗД, в съответствие с установената практика на ВКС (решение № 1116/01.10.1999 г. по гр. д. № 24/1999 г. на III-то гр. отд. на ВКС, решение № 216/17.07.2012 г. по гр. дело № 724/2011 г. на IV-то гр. отд. на ВКС), съгласно която, заплахата по смисъла на чл. 30 от ЗЗД е налице, когато правната сделка (договор, едностранно правно волеизявление) е извършена от лицето под въздействието на основателен страх за живота, здравето, честта или имуществените му интереси, **възбуден от противоречащи на закона или на морала действия на другата страна или на трето лице; заплашването води до недействителност (унищожаемост) на волеизявлението, само ако е резултат на непозволен или противоречащи на закона или морала действия; ако извършените действия не са от такъв характер, дори у лицето да са възникнали страхови представи, под влиянието на които то да е извършило съответната правна сделка, не е налице опорочаване на волята му по смисъла на чл. 30 от ЗЗД.**

В конкретния случай дори да приемем, както се твърди от ищеца/въззивник, че от г-жа М., която е единият от изп.директори на банката-работадател, да му е било заявено, че ако не подпише допълнителното споразумение, ще бъде прекратено трудовото му правоотношение веднага, то това не води до недействителност на процесното допълнително споразумение. Това е така, защото **прекратяването на трудов договор в изпитателен срок е законоустановена правна възможност за прекратяване на трудовото правоотношение от страна на работодателя**, предвидена в чл.71, ал.1 КТ, виж в този смисъл приетото в ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 171 ОТ 11.03.2021 Г. ПО

ГР. Д. № 3648/2020 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС, постановено по сходен казус.

Следва да отбележим, че в случая така сключеното със ищеца споразумение е по-благоприятно за него, т.к същият в продължение на 4 месеца е запазил трудовото си правоотношение и съответно е получавал солидно трудово възнаграждение.

„Очакванията“ на ищеца, че ще му бъде предложен нов срочен договор, респ., че прекратяването ще настъпи в един по-късен момент, са неотнормими в хипотезата на чл.27 вр. с чл.30 ЗЗД. При положение, че ищеца се е съгласил да сключи трудов договор по чл.70, ал.1 КТ със срок за изпитване, то същият е следвало да съзнава, че хипотезите са две: работодателят да прекрати трудовия договор на основание чл.71, ал.1 КТ преди изтичането на изпитателния срок или да не го прекрати. Следва да посочим, че съдебната практика приема, че договорът по чл.70, ал.1 КТ не е за неопределено време, в този смисъл правно неиздържано е очакването на ищеца, че с него ще бъде сключен нов срочен трудов договор.

Налага се извод, че в тази му част обжалваното решение е правилно.

По иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ:

Законосъобразността на заповедта за прекратяване на ТПО зависи от правомерността на посоченото в нея основание за прекратяване на ТПО.

Както в случая беше посочено, спорно по делото е налице ли е хипотезата на чл.325, ал.1, т.1 КТ- по взаимно съгласие.

Въззивната инстанция споделя мотивите на СРС поради което по арг. от чл.272 ГПК същите следва да се считат и за мотиви на настоящето решение.

Видно от доклада по чл.140 ГПК първоинстанционният съд на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че на 08.12.2020 г., в 12:37 часа, на електронен адрес използван от ищеца, е изпратен проект за споразумение /изпратен му от г-жа Н.Л. – служител на ответното дружество/, което споразумение е подписано между страните на 09.12.2020 г. Тези обстоятелства не само са безспорни, но и се установяват от представените по делото електронна кореспонденция и гласни доказателства /разпит на свидетелката Л./ на която от страна на работодателя в лицето на г-жа М., която е един от изп.директора на банката, е било възложено да изготви

споразумението с ищеца :виж л.92 по делото пред СРС/. В разпита си свидетелката сочи, че споразумението е изготвено по начина по който са си говорили г-жа М. и ищеца. Изготвено е било от нея и колежката ѝ, която работи като директор на дирекция „Човешки ресурси“. Споразумението е било съгласувано и правен отдел на банката. Действително, изпращането на това споразумение от страна на свидетелката е станало по искане на ищеца, но както се сочи и в самата електронна кореспонденция, споразумението е било подготвено „за утре“, т.е. е щяло да бъде изпратено на следващия ден.

Изпращането на това споразумение от служител на работодателя представлява именно предложение до ищеца за уреждане на прекратяването на ТПО с него по взаимно съгласие; не се спори по делото, че текста на споразумението, който му е изпратен като проект, съответства на това, което е подписано в действителност, вкл. и относно датата на която ще бъде прекратено ТПО. Датата не се спори, че е посочено от предложителя, т.е. от работодателя. Установява се, както и самият ищец признава, че за датата на прекратяване е бил уведомен в разговора си от г-жа М..

Единственото твърдение на ищеца е, че същото е нямало дата на съставяне, което е напълно логично, защото срокът за приемане по закон е до 7-дни. Датата „09.12.2020 г.“, както сочи свидетелката Л. е поставила лично тя пред ищеца, когато същият е дошъл в банката да го подпише. Такава е била практиката в банката, тъй като служителите по време на пандемичната обстановка са работили на хоум офис.

Съгласно чл.325, ал.1,т.1, предл.2 КТ страната на която е отправено предложението е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му.

Не се спори по делото, че подписването на споразумението е станало в срока по чл.325, ал.1,т.1, предл.2 КТ. Настоящата инстанция намира, че подписването на допълнителното споразумение на 09.12.2020 г. обективира съвпадането на насрещните волеизявления на двете страни по ТПО за прекратяване на същото по взаимно съгласие. Видно от отразеното в протокола от о.с.з. на 02.11.2021 г., обективиращ показанията на свидетелката Л., ищецът се е явил в банката, подписал е споразумението като е върнал единия екземпляр за банката. Не е задавал уточняващи или допълващи въпроси, нищо не я е питал. Тръгнал се е от банката след около час и

продължил да работи от вкъщи.

При това положение налага се извод, че страните са постигнали съгласие по всички елементи на прекратяване на ТПО между тях.

Налага се извод, че в тази му част обжалваното решение е правилно.

Относно искът по чл.344, ал.1,т.2 КТ:

Отхвърлянето на иска с правно основание чл. 344, ал.1,т.1 КТ обуславя неоснователност на иска по чл.344, ал.1,т.2 КТ за възстановяване на Х. Х. Х. на заеманата преди прекратяване на правоотношението длъжност „Ръководител на отдел Бизнес Банкиране, Дирекция Бизнес Банкиране“ към „Т.Б.А.Б.“ ЕАД.

Налага се извод, че в тази му част обжалваното решение е правилно.

Относно искът по чл.344, ал.1,т.3 КТ:

Отхвърлянето на иска с правно основание чл. 344, ал.1,т.1 КТ обуславя неоснователност на иска по чл.344, ал.1,т.3 КТ връзка с чл.225, ал.1 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 2 КТ.

Налага се извод, че в тази му част обжалваното решение е правилно.

Поради съвпадането на крайните изводи на двете съдебни инстанции **в обжалваната му част първоинстанционното решение като правилно, ще следва да бъде потвърдено.**

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора **на решението е правилно и в частта за разноските.**

Пред въззивната инстанция:

При този изход на спора **на въззивника не се следват разноски.**

Въззиваемият претендира разноски и такива са сторени за юрк.възнаграждение. В списъка по чл.80 ГПК се сочи такова в размер на 1200 лв.

Действително, пълномощникът не ищеца направи възражение за прекомерност на същото, но съдът намира, че чл.78, ал.5 ГПК е неприложима по отношение на юриск.възнаграждение. Още повече, че неговия размер се

определя от съда по реда на чл.78, ал.8 ГПК.

При определяне на размера на юриск.възнаграждение настоящата инстанция взема предвид и, че пред настоящата инстанция доказателства не са събирани, както и, че производството приключи в едно публично съдебно заседание. Ето защо присъжда на въззиваемия **юриск.възнаграждение в размер на 200 лв.**

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 136 от 08.01.2022 г. по гр.д.№ 30121 по описа за 2021 г. на СРС, 160-ти състав в частта в която се: **ОТХВЪРЛЯТ** предявените от Х. Х. Х., ЕГН *****, против „Т.Б.А.Б.“ ЕАД, ЕИК *****, обективно кумулативно съединени иски: 1/ с правно основание чл. 74, ал. 1 КТ вр. чл. 26 ЗЗД, за обявяване недействителност на Допълнително споразумение за прекратяване на трудов договор № 3496 от 02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. между Х. Х. Х. и „Т.Б.А.Б.“ ЕАД поради противоречието му със закона, липса на основание и заобикаляне на закона; 2/ с правно основание чл. 74, ал. 1 КТ вр. чл. 27 ЗЗД, за обявяване недействителност на Допълнително споразумение за прекратяване на трудов договор № 3496 от

02.06.2020 г., сключено на 09.12.2020 г. между Х. Х. Х. и „Т.Б.А.Б.“ ЕАД, поради сключването му при заплашване, извършено от страна на представители на работодателя /„Т.Б.А.Б.“ ЕАД/ спрямо работника / Х. Х. Х./; 3/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на прекратяването на трудовото правоотношение, извършено със Заповед № 0201/3889/29.03.2021 г. на изпълнителните директори на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД и неговата отмяна; 4/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на Х. Х. Х. на заеманата преди прекратяване на правоотношението длъжност „Ръководител на отдел Бизнес Банкиране, Дирекция Бизнес Банкиране“ към „Т.Б.А.Б.“ ЕАД.; 5/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 41 526,46 лева, представляваща обезщетение за времето на оставане без работа, поради незаконното уволнение за периода от 01.04.2021 г. до 06.09.2021 г.; 6/ с

правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 2 КТ за заплащане на сумата от 1011,66 лева, представляваща разлика в трудовите възнаграждения спрямо по-нископлатената работа в дружество „Ф.“ АД и трудовото възнаграждение, получавано при ответното дружество за периода от 07.09.2021 г. до 14.09.2021 г., **както и в частта за разноските.**

ОСЪЖДА Х. Х. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.София, ж.к.*****, *****, съдебен адрес: гр.София, ж.к.*****-адв. В., **да заплати** на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.*****, **сумата в размер на 200 лв. – юриск.възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на **КАСАЦИОННО** обжалване пред **ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД** на Република България при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК, в 1-месечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____